

תפלה לערב ראש השנה

לעת ערב קודם תפילה מעירב, יתחנן לפני ה' שתכלת שנה וקללותיה ותחל שנה וברכותיה. ונוהגים לומר פיות אחות קטנה. ואף כשל ר'יה בשבת אמרים פיות זה

בדרכן שאומרים את שאר הפיותם. (מתה אפרים תקפ'א סנ"ג)

א חות קטנה תפלוּתִיה. עוֹרֶכָה, ועֲזַבָּה תְּהִלּוּתִיה. אל נָא רְפָא
נא למחלוּתִיה. תְּכִלָּה שָׁנָה וּקְלָלוּתִיה:

ב נועם מלים לך תקראה. ושיר וહלולים כי לך נאה. על מה
פעלים עיין. ותראה, זרים אוכלים נחלותיך. תְּכִלָּה שָׁנָה
וקְלָלוּתִיה:

ר עה את צאנך ארויות זרו. ושפוך חרוץ באומרים ערוי. ובנה
ימינך פרצוי וארוי. לא השאיו עוללותיך. תְּכִלָּה שָׁנָה
וקְלָלוּתִיה:

ה קם משפלות ראש ממילכת. כי בבור גלות נפשה נתבה.
ויכרום זלות לבה שופכת. בדרלי דלות משכנתיך. תְּכִלָּה שָׁנָה
וקְלָלוּתִיה:

מ תי תעלה בתה מבור. ומבית כלא עלה לשבר. ונהפלה פלא
בצאתך בגבור. להתם וכלה מבלותיך. תְּכִלָּה שָׁנָה
וקְלָלוּתִיה:

ח ילה קבעו חגוּ כלו. וטוּבה שבעו ובזוּו איש לו. ולבה קרעו.
ובכל זאת לא, מפחד נעו מעגלוּתיך. תְּכִלָּה שָׁנָה וּקְלָלוּתִיה:
ז מירות הבת וחשקה תנכיר. לחפוֹץ קרבת דורה. ותעביר,
מלב דאות נפשה. ותעיר לבך אהבת כלולותיך. תְּכִלָּה
שָׁנָה וּקְלָלוּתִיה:

ג חה בנחת לנוח רכזה. רב נונחת מדוד חפצה. והיא כפורה
עלתה נאה. לא הבשילו אשכלוּתיך. תְּכִלָּה שָׁנָה וּקְלָלוּתִיה:
חוּקו וגילו כי שוד גמר. לצור הוחילו בריתו שמר. לכם, ותעלו
לАЗION, ואמר. סלו סלו מסלוּתיך. תְּחַל שָׁנָה וברכוּתִיה: